

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ
ΒΑΤΡΑΧΟΙ/ΟΡΝΙΘΕΣ/ΕΙΡΗΝΗ

Αθήνα 2021

ΣΕΙΡΑ: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ (αρ. σειράς 296)

Τίτλος: ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ/ΒΑΤΡΑΧΟΙ/ΟΡΝΙΘΕΣ/ΕΙΡΗΝΗ

Συγγραφέας: Ελένη Χωρεάνθη

Συντονίστρια έκδοσης: Καλλιόπη Αγραφιώτη

Τόπος και Χρονολογία έκδοσης: Αθήνα, Νοέμβριος 2021

Σελίδες: 428

Διάσταση σελίδας: 15x23 cm

Γραμματοσειρά: PF Garamond

Χαρτί: γραφής 100 gr

ISBN: 978-618-2012-840

Εκδόσεις: 24γράμματα / Γιώργος Δαμιανός

Διεύθυνση / Κεντρική Διάθεση:

Λεωφόρος Πεντέλης 77, Χαλάνδρι 152 34

Τηλ.: + 30 210 612 70 74

Email: info@24grammata.com

Web site / e-shop: www.24grammata.com

Copyright © 2021 24γράμματα

Η γραφιστική επεξεργασία

έγινε στο ατελιέ γραφικών τεχνών

των εκδόσεων «24 γράμματα»

(Λεωφ. Πεντέλης 77, Χαλάνδρι, τηλ. 210 612.70.74)

Υπεύθυνη ψηφιακής σελιδοποίησης: Βάσω Σπλήρα

Φωτογραφία εξωφύλλου: freerick.com

Δημιουργία εξωφύλλου: Βάσω Σπλήρα

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ
ΒΑΤΡΑΧΟΙ/ΟΡΝΙΘΕΣ/ΕΙΡΗΝΗ

24 γράμματα
εκδόσεις

Περιοχόμενα

Βάτραχοι 11

Όρνιθες 143

Ειρήνη 307

Βάτραχοι

Βάτραχοι
X O I

Βάτραχοι

B á τ ρ α χ ο ι

Βάτραχοι

Βάτραχοι

[Τα πρόσωπα που διαλέγονται
απευθύνονται συχνά στο κοινό.]

Ο Διόνυσος, ο κλεψίγαμος γιος του Δία και της Σεμέλης, της κόρης του βασιλιά των Θηβών Κάδμου, αφού έψαξε με το κερί, που λέει ο λόγος, σε όλη την Αθήνα να βρει έναν ποιητή της προκοπής και δεν βρήκε, απογοητευμένος αποφάσισε να πάει στον Κάτω κόσμο και να φέρει από τον Άδη στον Απάνω κόσμο έναν αξιόλογο ποιητή της δικής του, ασφαλώς, επιλογής. Λέει στον υπηρέτη του τον Ξανθία:

«Ξέρεις, τι σκέφτηκα, Ξανθία;»

«Όχι, τι να ξέρω εγώ τι έχεις εσύ μέσα στο μεθυσμένο σου κεφάλι; Να μυρίσω τα δάχτυλά μου... Τίποτα, δεν μου λένε τίποτα. Τι θέλεις;».

«Θέλω να πάμε κάπου».

«Κάπου; Σαν πού;»

«Θα δεις. Μην είσαι ανυπόμονος. Λοιπόν, θα χρειαστεί να πάρουμε μαζί μας τα συνηθισμένα για τις διανυ-

κτερεύσεις και φυσικά το γάιδάρό μας. Ξέρεις εσύ τι θα κάνεις. Δεν είσαι δα πρωτάρης. Άντε, κουνήσου!».

«Καλά ντε!», έκανε βαριεστημένα ο δούλος και χώθηκε βαρυγκωμώντας στο στάβλο.

Γύρισε καβάλα στο γάιδάρο φορτωμένος τα συμπράγκαλα στους ώμους του δεμένα στα άκρα ενός ξύλου. Κοίταξε πονηρά το Διόνυσο και του έκλεισε το ματι.

«Κυριούλη, μπορώ τώρα να πω κάτι νόστιμο, κάποιο από τα συνηθισμένα μας ασειάκια, από εκείνα που κάνουν πάντα τους θεατές να ξεκαρδίζονται στα γέλια;» ρώτησε.

«Για όνομα του Δία! Τι ρωτάς εμένα, πες ό,τι γουστάρεις, βρε! Φυσικά, εκτός από το 'δεν κρατιέμαι', αυτό που συνηθίζεις να κάνεις πως θα σου φύγουν, καταλαβαίνεις τι εννοώ. Αυτό να μην το ξεστομίσεις, γιατί πια πολύ μ' έχεις πρήξει, ανεπρόκοπε», του απάντησε ο Διόνυσος.

«Μήπως μπορώ να ξεφουρνίσω κανένα άλλο ασειό, τότε»;

«Μπορείς να πεις ό,τι θέλεις. Εκτός βέβαια από το άλλο που σου αρέσει να τους λες κρατώντας την κοιλιά σου: 'Αχ, πόσο υποφέρω, κύριοι!. Αυτό απαγορεύεται!»

«Τότε... το βρήκα! Δηλαδή, μπορώ να πω το πιο εξηγημένο ασειό μου; Χι χι χι!»

«Φυσικά μπορείς, και θαρρετά, με όλη σου τη μαεστρία, μόνο να μην πεις εκείνο το...»

Έκανε τον κουτό ο Ξανθίας και ρώτησε πάλι:

«Το... ποιο εννοείς, κυριούλη μου;»

«Α, εσύ σκας γαίδαρο με την ξεροκεφαλιά σου! Όπως θα μετακινείς το φορτίο στο σβέρκο σου, μην πας και πεις πως χέζεσαι και με εξευτελίσεις, ανόπτε. Αυτό».

Ο Ξανθίας κοίταξε το Διόνυσο πονηρά με την άκρη του ματιού.

«Ούτε μπορώ να πω ότι, με τόσο βάρος που σηκώνω ο καημένος μόνος μου αν δεν μου το κατεβάσει κάποιος, θα αφήσω να μου φύγει καμιά πορδή; Ούτε αυτό μπορώ να το πω;»

Ο Διόνυσος έκανε ένα μορφασμό σιχαμού.

«Προς θεού! Α παπά! Όχι βέβαια αυτό. Αυτό δεν θα το ξεστομίσεις σε καμιά περίπτωση, σε ικετεύω, εκτός κι αν έχεις βάλει σκοπό να με κάνεις να ξεράσω, βρε αθεόφοβε».

Ο Ξανθίας άρχισε να κλαψουρίζει λέγοντας:

«Γιατί, λοιπόν, έπρεπε να σηκώνω τούτες τις αποσκευές, αν δεν κάνω κανένα από εκείνα, καλέ, που συνηθίζει να κάνει ο ποιητής ο Φρύνικος*, κι από εκείνα τα ωραία αστεία που έκανε ο άλλος ποιητής, ο Λύκισ**, αλλά κι ο Αμειψίας***; ο... αυτός που σειέται και λυγίεται σαν θηλυκό στους χορούς και στα πανηγύρια; Αμ, πώς,

*Φρύνικος: Σύγχρονός του ποιητής, γιος του Στρατωνίδα, εχθρός του Αλκιβιάδη.

Και Φρύνικος στρατηγός.

**Λύκισ, προφανώς κάποιος ποιητής προγενέστερος του Αριστοφάνη.

***Αμειψίας: Αθηναίος κωμικός ποιητής σύγχρονος του Αριστοφάνη, θρυλούμενος ως θηλυπρεπής, σεινάμενος και κουνάμενος στους χορούς... Νίκησε δυο φορές τον Αριστοφάνη.

δηλαδή, εγώ δεν έχω δικαίωμα να κάνω τον κόσμο να γελάει; Τι μου λες τώρα, κύριε;»

«Τρελάθηκες, Ξανθία; Μην τολμήσεις να κάνεις τέτοιο πράγμα τώρα μπροστά σ' εμένα. Γιατί αν σε δω εγώ να λες κανένα από τα χαζοχαρούμενα αστεία που εννοείς εσύ, εγώ θα γεράσω πριν την ώρα μου, θα φύγω πάνω από ένα χρόνο γεροντότερος.»

Ακούγοντάς τον ο Ξανθίας άρχισε πάλι την κλαψομουρμούρα:

«Α, καλά, λοιπόν. Πάλι μου την έφερες, κύριε. Όστε, αυτός εδώ ο τρισκατάρατος, ο ταλαιπώρος ο σβέρκος, από τη μια υποφέρει, κι από την άλλη το αστείο δεν θα το πει ο υποφαινόμενος, εγώ...»

Ο Διόνυσος όμως έκανε πως δεν άκουσε και στρέφοντας προς το κοινό συνέχισε αδιάφορα δήθεν, απευθυνόμενος στο κοινό:

«Έπειτα, δεν είναι ντροπή αυτά τα πράγματα που συμβαίνουν μ' εμάς; Δεν είναι μεγάλη βλακεία μου, εγώ, ένας Διόνυσος, γιος του πασίγνωστου Κρασοκανάτα, του Σταμνά*, να βαδίζω πεζός και να κουράζομαι, και να έχω καβαλάρη αυτόν εδώ τον ακαμάτη, για να μην ταλαιπωρείται και να μη σηκώνει μόνος του το βάρος; Και να θέλει κιόλα να μου βγει κι από πάνω ο τζαναμπέτης!»

«Μπα; Τι μας λέει αυτός τώρα; Δηλαδή δεν τον σηκώνω εγώ αυτό τον κατάβαρο μπόγο με τα σέα και τα μέα του;»

*Γιος του Σταμνά: γιος του Κρασοκανάτα... (Σταμνίου, στο πρωτότυπο)

Τον άκουσε ο Διόνυσος και γέλασε.

«Α, το πουλάκι μου, υποφέρει... Πώς, λοιπόν, Ξανθουλάκο μου, υποφέρεις αφού είσαι καβάλα στο γαϊδούρι; Τι κι αν έχεις στο σβέρκο σου τον μπόγο; Σε κουβαλάει το ζώο εσένα, ενώ εγώ πάω με τα πόδια ο ταλαίπωρος. Κι έχεις επιπλέον το θράσος να μου παραπονιέσαι;»

«Μα είμαι φορτωμένος μ' αυτό εδώ το βάσανο! Δεν το καταλαβαίνεις; Το ζώο σηκώνει εμένα κι εγώ σηκώνω τον μπόγο, κυριούλη μου», κλαψούρισε πάλι εκείνος.

«Μπα, τι μου λες; Με ποιον τρόπο υποφέρεις; Δεν μου το κάνεις λιανά αυτό;» τον ειρωνεύτηκε ο Διόνυσος.

Ο Ξανθίας του έριξε ένα βλέμμα περίλυπο, θλιμμένο.

«Είναι πάρα πολύ βαρύ αυτό το... τούτο που σηκώνω...» παραπονέθηκε.

«Μα, τι λες τώρα; Αυτό το βάρος που σηκώνεις εσύ, δεν το σηκώνει το γαϊδούρι μας;» τον ρώτησε γελώντας πονηρά ο Διόνυσος.

«Ε, πια, για όνομα του Δία, θα με σκάσεις εσύ. Ποιος γάιδaros, καλέ κύριε, σηκώνει το φορτίο; Ετούτο εδώ το βάσανο που κρατώ και μου σπάει το σβέρκο, εγώ δεν το σηκώνω;» αγανάκτησε ο Ξανθίας.

«Και, πώς το σηκώνεις εσύ, φιλαράκο, το βάρος αφού εσένα σε σηκώνει άλλος;» του πέταξε ο Διόνυσος.

Ο Ξανθίας με το ένα χέρι ανασήκωσε τον μπόγο και με το άλλο άρχισε να τρίβει τον ώμο του.

«Δεν ξέρω τι μου λες. Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Αλλά αυτός εδώ ο ταλαίπωρος ο ώμος μου έχει πληγιάσει» κλαψούρισε.

«Λοιπόν, αφού δεν βολεύεσαι καβάλα και λες πως το γαϊδούρι δεν σ' εξυπηρετεί, τότε κατέβα, άρπαξε το γαϊδούρι στον ώμο, φορτώσου το εσύ και πάρε δρόμο!» του απάντησε ο Διόνυσος, κλείνοντας το μάτι στον κόσμο.

Ο Ξανθίας τον κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια

«Ωχ, δυστυχία μου! Συμφορά μου, τι με βρήκε εμένα! Γιατί να μην ήμουν κι εγώ στη ναυμαχία; Εκεί θα σ' έκανα εγώ εσένα, κυριούλη μου, να κλαις και να οδύρεσαι με τις ώρες. Αμέ πώς;».

Ο Διόνυσος δεν του έδωσε σημασία. Με την κουβέντα, χωρίς να το καταλάβουν, είχαν φτάσει μπροστά στην κατοικία του Ηρακλή και ο Διόνυσος του φώναξε:

«Κατέβα κάτω, διάολε, και πάψε τη μουρμούρα, γιατί είμαστε κιόλας κοντά σ' αυτήν εκεί τη θύρα που έπρεπε πρώτα απ' όλα να χτυπήσω». Και χτυπώντας δυνατά την πόρτα φώναζε να βγει κάποιος: «Δεν είναι κανένας υπηρέτης εδώ μέσα να μας ανοίξει; Παιδάκι! Μικρέ, έι, παιδί! Κανένας δεν ακούει; Όλοι εδώ είναι κουφοί;»

Άξαφνα βήματα βαριά ακούστηκαν το έδαφος σείστηκε κι η μεγάλη θύρα έτριξε σαν να διαμαρτυρόταν.

«Ποιος είναι αυτός που ούρλιαζε και ταρακούνησε την πόρτα μου»; ακούστηκε μια άγρια φωνή από μέσα. «Σαν ταύρος μαινόμενος όρμησε και παρά λίγο να σπάσει την πόρτα. Ποιος είναι; έ, εσύ εκεί που φώναζες και χτυπούσες, απάντησέ μου τι συμβαίνει εδώ;»

«Το παιδί...», ψέλλισε ο Διόνυσος.

«Τι συμβαίνει; Τι κάνομε τώρα, κυριούλη μου;»

«Βρε, ξέχασες γιατί ήρθαμε εδώ και ποιος είναι ο προορισμός μας; Δεν το θυμήθηκες ακόμα το...;»

«Το ποιο;»

Αντί γι' απάντηση ο Διόνυσος ακούμπησε το χέρι στο μέρος της καρδιάς.

«Βρε, με κατατρόμαξε η αγριοφωνάρα του!» είπε κοιτάζοντας τον κόσμο.

«Αλήθεια, μα τον Δία, εύχομαι να μην έχεις τρελαθεί, αρχηγέ», μουρμούρισε ο Ξανθίας και δάγκωσε τη γλώσσα του.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή άνοιξε η μεγάλη πόρτα και πρόβαλε ο τεράστιος όγκος του Ηρακλή. Ο ήρωας ήταν βλοσυρός και πολύ ενοχλημένος, έτοιμος να τους ριχτεί, αλλά μόλις αντίκρισε το πρωτοφανές σκηνικό με το Διόνυσο ντυμένο με γυναικείο κίτρινο φόρεμα να σέρνει το γαϊδούρι, και τον υπηρέτη με τα συμπράγκαλα στο σβέρκο να είναι καβάλα στο ταλαίπωρο υποζύγιο, του κόπηκε η φόρα. Και σκασμένος στα γέλια είπε:

«Ε, μα τη Δήμητρα, μ' αυτό το θέαμα που βλέπω μπροστά στην πόρτα μου, δεν μπορώ να κρατήσω τα γέλια. Αν και δαγκώνω τα χείλια μου, αχ, δεν μπορώ να μη γελάω».

Ο Διόνυσος προσποιήθηκε τον κουτό κι έκανε νόημα στον ήρωα να πλησιάσει.

«Ε, μεγάλε, για σίμωσε... γιατί θέλω να σου ζητήσω κάμεις κάτι για μένα. Εσένα δεν σου κοστίζει τίποτα. Εγώ όμως τον έχω μεγάλη ανάγκη. Μια τόση δα χάρη θέλω από εσένα, όχι μία δύο χάρες: Να μου δανείσεις τη λεοντή σου, και...»

«Και τι; Αχ, δεν μπορώ να κρατηθώ να μη γελάσω, θα κατουρηθώ! Θέλεις να ρίξεις τη λεοντή πάνω από το

φόρεμα που φορούν οι... παρδαλές*; Από άλλον πλανήτη σ' έφεραν εσένα; Τι νόημα έχει να ρίξεις από πάνω από αυτό τη λεοντή; Πώς συνδυάζονται ψηλοτάκουνα και ρόπαλο; Σε ποια χώρα είχες αποδημήσει εσύ; Τι έκανες;»

«Εγώ τι δουλειά έκανα ρωτάς; Καβαλούσα... τον αχόρταγο Κλεισθένη**! Αυτό».

«Και... του την έκανες καλά αυτή τη δουλειά; Ναυμάχισες ηρωικά;» ρώτησε ο Ηρακλής.

«Ου, αν του την έκανα λέει καλά τη δουλειά! Βέβαια! Και καταβυθίσαμε δώδεκα ή δεκατρία εχθρικά πλοία μόνο μέσα σε μια νύχτα, να ξέρεις».

«Εσείς οι δύο; Δεν το πιστεύω».

«Αλήθεια σου λέω, μεγάλε, μα τον Απόλλωνα! Δεν με ξέρεις εμένα».

«Και τότε, από τη σφοδρή πάλη, φυσικά, ξύπνησα εγώ...» πέταξε ο Ξανθίας.

«Και, λοιπόν, ενώ ήμουν πάνω στο πλοίο Κλεισθένης, και μελετούσα μόνος μου την Ανδρομέδα***, έχω βλέπεις μανία και με τους αστερισμούς εγώ, είναι το πάθος μου, ξαφνικά ένας πόθος πολύ δυνατός, πώς να το νιώσεις εσύ, Ηρακλή μου, κυρίεψε την καρδιά μου».

«Κυρίεψε την καρδιά σου πόθος; Πόσος da πόθος ήταν αυτός;»

*Παρδαλές, γυναίκες ελευθερίων πθών

**Κλεισθένης: Ιδρυτής της δημοκρατίας. Διαβόητος κίναιδος της εποχής του Αριστοφάνη. Πλοίο με το όνομα του Κλεισθένη.

***Ανδρομέδα: Αστερισμός

«Όχι πολύ μεγάλος. Μικρός... ίσαμε τον Μόλωνα*, τον ήρωα των τραγωδιών του Ευριπίδη», απάντησε ο Διόνυσος.

«Για κάποια γυναίκα, βρε άτιμο;»

«Όχι βέβαια».

«Για... κανένα νεαρούλη;»

«Α, παπαπα! Ποτέ των ποτών. Σε καμιά περίπτωση».

«Αλλά τότε, σίγουρα για κάποιον άντρα θα έχεις προμούρα».

«Α, παπαπαπά!»

«Πλάγιασες, την έκανες τη δουλειά με τον Κλεισθένη;»

«Εγώ να τετοιώσω τον Κλεισθένη; Τι λες τώρα; Μη με πειράζεις, αδερφάκι, όχι, βέβαια, μα υποφέρω. Είναι τόσο μεγάλος πόθος που με τρυπάει μέσα μου, με λιώνει! Πώς να σου το πω για το καταλάβεις»

«Άσε τις τσιριμόνιες και λέγε. Ποιος είναι αυτός ο μεγάλος πόθος, βρε αδερφέ;»

Ο Διόνυσος έκανε πως δυσκολευόταν να αποκαλύψει τι του έτρωγε τα σωθικά.

«Δεν έχω πώς να σου τον παραστήσω αυτό τον πόθο. Δεν βρίσκω τα κατάλληλα λόγια. Αλλά κοίτα, λοιπόν, θα σου μιλήσω με υπονοούμενα: Μήπως, αίφνης, ως τώρα πεθύμησες κι εσύ ποτέ σου φάβα;»

«Αυτό ήταν όλο κι όλο που σε απασχολεί; Φάβα; Αν επιθύμησα εγώ ποτέ να φάω φάβα; Άλλο ανέκδοτο ετούτο. Χιλιάδες φορές στη ζωή μου», γέλασε ο Ηρακλής.

*Μόλων: Γιγαντώσωμος υποκριτής στις τραγωδίες του Ευριπίδη

Ο Διόνυσος τον κοίταξε με δυσπιστία.

«Άραγε σου δίνω να καταλάβεις τι εννοώ ή να χρησιμοποιήσω άλλη γλώσσα, να σου μιλήσω διαφορετικά;» αναρωτήθηκε.

Ο Ηρακλής του έριξε ένα λοξό βλέμμα.

«Ουφ, μη μου ξαναπείς πια για φάβα. Γιατί πολύ καλά την ξέρω τη νοστιμιά της».

Ο Διόνυσος έκανε πως δεν άκουσε και συνέχισε δείχνοντας με χειρονομίες πόσο μεγάλος ήταν ο πόθος που τον οδήγησε στην πόρτα του ήρωα:

«Λοιπόν, να ... τόσοσος μεγάλος πόθος με καταρρακώνει, κι αυτό εξαιτίας του ποιητή Ευριπίδη, ορίστε!»

«Και σου συμβαίνει αυτό ενώ εκείνος είναι πεθαμένος;» ρώτησε ο Ηρακλής.

«Βεβαιότατα. Και, ασφαλώς, κανένας άνθρωπος δεν θα μ' έπειθε να μην έρθω εναντίον εκείνου του ποιητή».

Ο Ηρακλής με δυσκολία κρατήθηκε να μη γελάσει.

«Και, μπορώ να μάθω πού ακριβώς θέλεις να πας; Ποιο από τα δύο προτιμάς, εδώ στον Άδη να ψάξεις να τον βρεις ή να πας πιο κάτω από τον Άδη;» ρώτησε ειρωνικά.

«Μα τον Δία, αν γινόταν, φυσικά, θα πήγαινα και πιο κάτω από τον Άδη! Αρκεί να τον βρω!» του είπε με όλο του το νάζι ο Διόνυσος.

«Θέλοντας να πετύχεις τι;»

Ο Διόνυσος πήρε σοβαρό ύφος. Ξεροκατάπιε μερικές γουλιές σάλιο και με δυσκολία να εκφράσει αυτό που τον απασχολούσε, και απάντησε:

«Θέλω να με καταλάβεις, μεγάλη. Είναι πολύ σοβαρός ο λόγος που με έφερε εδώ. Ψάχνω με το κερί να βρω ποιητή δεξιόταχνη. Γιατί οι καλοί ποιητές έχουν εκλείψει, και οι ζωντανοί είναι άχρηστοι!»

Στο άκουσμα αυτό ο Ηρακλής ξαφνιάστηκε.

«Πώς; Δεν το πιστεύω. Τι μου λες, δεν ζει ο εκείνος ο καλός ποιητής, ο Ιοφών*, ο γιος του Σοφοκλή;» ρώτησε με φανερά λύπη.

Ο Διόνυσος έκανε μια κίνηση σαν κάτι να ήθελε να αποφύγει.

«Ναι, βέβαια, σωστά ο Ιοφών είναι μια καλή περίπτωση, αυτό είναι το μοναδικό καλό που έχει απομείνει, αν στ' αλήθεια ζει ακόμα, γιατί δεν έχω σαφή γνώση ούτε και γι' αυτού του ποιητή... Διαδίδεται υπογείως πως τα ποιήματα δεν είναι δικά του αλλά του πατέρα του. Έτσι λένε. Εγώ δεν είμαι σίγουρος...»

Ο Ηρακλής έσμιξε τα δασιά του φρύδια.

«Καλά. Δεν με απασχολεί αυτό. Δεν δίνω πίστη εγώ στις διαδόσεις. Τώρα, αν έχεις σκοπό να επαναφέρεις κάποιον από κει που πας στη ζωή, δεν ανεβάζεις, λέω, το Σοφοκλή που είναι ανώτερος από τον Ευριπίδη;»

Ο Διόνυσος αντέδρασε:

«Όχι δα προτού, πάνοντας πρώτα μοναχό το Ιοφώντα χωρίς το Σοφοκλή, εξακριβώσω τι ακριβώς κάνει αυτός. Εξάλλου, ο μεν Ευριπίδης όντας πανούργος, θα επιχειρούσε ν' αποδράσει από δω μαζί μου, ενώ ο άλλος

*Ιοφών: Γιος του Σοφοκλέους, καλός ποιητής, αλλά κυκλοφορούσε η φήμη ότι τα ποιήματα ήταν του Σοφοκλή.

κι εδώ καλόβολος, κι εκεί καλόβολος, όπως αντιλαμβάνεσαι, θα υποταχτεί στη μοίρα του».

«Και, δεν μου λες, πού βρίσκεται ο ποιητής Αγάθων*»;

«Όσο γι' αυτόν... Μ' εγκατέλειψε, και το 'σκασε! Α, δεν σου λέω... Σπουδαίος ποιητής κι αυτός! Και πολύ αγαπητός στους φίλους».

«Και, σε ποιο μέρος της γης πήγε ο ταλαίπωρος»;

«Αποδήμησε, πήγε στην πλούσια χώρα των Μακάρων. Πού αλλού να πήγαινε»;

«Κι ο άλλος ποιητής, ο Ξενοκλής** πού βρίσκεται»;

«Μα το Δία, α, που να χαθεί, δεν πάει κι αυτός καταδιόλου; Μέτριο πράμα».

«Κι εκείνος ο Πυθάγγελος***»;

Ο Ξανθίας πάνω στο γαϊδούρι βαρέθηκε να τους ακούει να τα λένε μεταξύ τους κι άρχισε να γουργουρίζει ανασπκώνοντας το ζυγό με τα συμπράγκαλα και τρίβοντας πότε τον ένα και πότε άλλο ώμο του.

«Ωραία, τα βρήκαν και τα λένε μεταξύ τους, ξέρω κι εγώ τι τσαμπουνάνε τόση ώρα κι εμένα δεν μου δίνουν σημασία. Για μένα ούτε λέξη, κι ας έχει χιλιοτριφτεί και ματώσει αυτός εδώ ο ταλαίπωρος ο ώμος μου... Αχ, αχ, σακατεύτηκα!»

Ο Ηρακλής κι ο Διόνυσος το χαβά τους. Ο Ηρακλής ρωτούσε συνέχεια να μάθει περισσότερα για άλλους ζώντες ποιητές.

*Αγάθων: Πολύ καλός ποιητής μετά τους τρεις μεγάλους.

**Ξενοκλής: Γιος του Καρκίνου, ποιητής μέτριος.

***Πυθάγγελος: Ασήμαντος, άγνωστος σχεδόν, τραγικός ποιητής.